

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **město Plesná**, IČO: 002 54 169
sídlem 5. května 301, 351 35 Plesná

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MZP/2020/520/1040 z 30. 11. 2020

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci.

1. Česká inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorát Ústí nad Labem (dále jen „ČIŽP“) rozhodnutím č. j. ČIŽP/44/2020/2390 z 12. 6. 2020 uložila žalobci pokutu 80 000 Kč za to, že v období od července do 14. 12. 2018 (den zahájení přestupkového řízení) nakládal s odpadem zařazeným podle vyhlášky č. 93/2016 Sb., o Katalogu odpadů, pod

katalogové číslo 17 05 04 Zemina a kamení neuvedené pod číslem 17 05 03 (t. j. zemina a kamení neobsahující nebezpečné látky) v množství 3000 tun, a to formou využití na povrchu terénu na pozemku parc. č. 128 v katastrálním území Lomnička u Plesné, aniž by disponoval souhlasem Krajského úřadu Karlovarského kraje. Tímto jednáním žalobce porušil povinnost stanovenou v § 14 odst. 1 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, a spáchal tak přestupek dle § 66 odst. 3 písm. d) téhož zákona, spočívající v provozování zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal.

2. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný snížil uloženou pokutu na 70 000 Kč a ve zbytku rozhodnutí ČIŽP potvrdil. Zdůraznil, že žalobce nezpochybňuje uložení 3000 tun zeminy pocházející ze stavební činnosti do dotčené lokality. Šlo o terénní úpravy, jež podle § 80 odst. 3 písm. a) zákona č. 186/2006 Sb., stavební zákon, nevyžadují rozhodnutí o změně využití území ani územní souhlas pouze za podmínek, že nepřesahují výšku nebo hloubku 1,5 metru, výměru 300 m², ani nejsou prováděny na pozemcích, které mají společnou hranici s veřejnou pozemní komunikací nebo veřejným prostranstvím. V nynější věci nebyla splněna žádná z těchto podmínek, což je zřejmé z pořízené fotodokumentace i výpočtu vycházejícího z hmotnosti odpadu a jeho hustoty. Zároveň dotčený pozemek sousedí hned se dvěma veřejnými komunikacemi na pozemcích parc. č. 464/1 a 469/1. Žalobce však v době spáchání deliktu žádným povolením ani souhlasem nedisponoval. Žalovaný odmítl jeho obranu, podle níž byla zemina vedlejším produktem ze stavby opěrných zdí u potoka v úseku Plesná – Bad Brambach ve smyslu § 3 odst. 5 písm. b) zákona o odpadech, neboť podmínkou pro takovou klasifikaci zeminy jako movité věci je předchozí zajištění jejího dalšího využití, které vyžaduje právě povolení nebo souhlas krajského úřadu. Důvodem pro snížení pokuty byla skutečnost vyšlá najevo v odvolacím řízení, a sice že drobnou část odpadu (několik kusů pneumatik a dráty) uložila na dotčený pozemek pravděpodobně jiná osoba, a žalobce poté nechal tento odpad odvést do sběrného dvora.

II. Argumentace účastníků řízení.

3. Žalobce se žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, neboť žalovaný podle jeho názoru nedostatečně zjistil a nesprávně posoudil skutkový stav. Přebytná zemina splňuje všechny podmínky vedlejšího produktu podle § 3 odst. 5 zákona o odpadech a byla použita v souladu s metodikou „Možnosti nakládání s výkopovou zeminou z pohledu ČIŽP“, avšak ve výroku napadeného rozhodnutí není uvedeno, která z podmínek neměla být splněna. Žalovaný dále nezjistil skutečný stav a množství zeminy. Množství 3000 tun, z něž žalovaný bez prověření vyšel, si vymyslela společnost ALGON a.s., IČO: 284 20 403, která odpad na pozemek fakticky navezla, a neodpovídá skutečnosti. Z ortofotomapy je naopak zřejmé, že vzdálenost mezi stromy je cca 16 metrů, takže při výši návozu 0,5 m se jednalo o cca 70 tun zeminy. Žalobce se dále ohradil proti tomu, že žalovaný hodnotí vyjádření stavebního úřadu Luby z 16. 1. 2019, podle něž žalobce žádné povolení ani souhlas nepotřeboval, za nepřesvědčivé, a proti tomu, že se patrně ztratilo stanovisko Krajského úřadu Karlovarského kraje k dané problematice, dost pravděpodobně proto, že obsahovalo odlišný výklad stavebního zákona. Nepravdivé je také tvrzení žalovaného, že komunikace na veřejném pozemku vykazuje znaky veřejné komunikace: předmětná komunikace vede po soukromém pozemku a prostor na parcele č. 469/1 je nesjízdný a místy i neprůchozí. Nakonec žalobce poukázal na to, že mu nikdy nebylo uloženo odklizení uloženého

odpadu, což opět nasvědčuje tomu, že nenakládal s odpadem, ale s výkopovou zeminou jako vedlejším produktem, a že nedošlo k poškození ani ohrožení životního prostředí.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že žalobní body vesměs kopírují odvolací námitky, a proto odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Nad rámec toho podotkl, že žalobcovo tvrzení o nezjištění množství odpadu je účelové, neboť je v průběhu správního řízení ani jedinkrát nezpochybnil.

III. Řízení před soudem.

5. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal je na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, jakož i z hlediska vad, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Při tom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Při jednání konaném 25. 8. 2022 účastníci řízení stručně zopakovali argumenty obsažené ve svých podáních a setrvali na svých návrzích.
7. Soud provedl při jednání žalobcem navržený důkaz – ortofotomapu pozemku parc. č. 128 v k. ú. Lomnička u Plesné s vyznačením jeho části, na níž byla podle žalobcova názoru terénní úprava provedena, ve východně-západním směru (ortofotomapa označená „Ž“). Provedl také dvě žalovaným navržené ortofotomapy pozemku – jednu pořízenou 11. 6. 2017, druhou pořízenou 5. 6. 2019, z nichž je podle žalovaného na pohled zřejmé, jaká část pozemku byla zeminou zasypána (ortofotomapa „D“). Dále soud provedl tři listinné důkazy, které opatřil dle § 52 odst. 1 s. ř. s. bez návrhu účastníků řízení: 1) aktuální fotomapu pozemku s viditelně odlišnou barvou půdy přibližně v těch místech, kam měla být zemina navezena, pořízenou z www.mapy.cz, do níž žalobce zakreslil plochu s navezenou zeminou (fotomapa „A“); 2) ortofotomapu pozemku, na němž byla prostřednictvím nástroje Marushka, dostupného na stránkách Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního, vypočtena plocha té části pozemku, jež měla dle fotomapy A odlišnou barvu půdy; žalobce také na této listině vyznačil, na jaké části pozemku se zemina podle jeho názoru nachází (ortofotomapa „B“); 3) ortofotomapu pozemku, do níž žalovaný zakreslil jeho část, na níž byla zemina podle jeho názoru navezena (ortofotomapa „C“). Následně soud provedl důkaz ohledáním – použitím nástroje Marushka, v němž pomocí funkce „Měření plochy a obvodu“ zjistil plochu té části pozemku, u níž oba účastníci shodně uvedli, že se na ní zemina nachází. Výsledek tohoto ohledání je zaznamenán na snímku obrazovky, jenž se také nachází v soudním spisu (ortofotomapa „E“). Hodnocení těchto důkazů je obsaženo v následující části odůvodnění.

IV. Posouzení věci soudem.

8. Žalobce byl napadeným rozhodnutím potrestán za to, že na svůj pozemek parc. č. 128 v k. ú. Lomnička u Plesné navezl prostřednictvím společnosti ALGON a.s. odpad – zbytkovou výkopovou zeminu. Tím měl porušit povinnost stanovenou v § 14 odst. 1 zákona o odpadech, podle jehož první věty zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů lze provozovat pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je udělen souhlas k provozování tohoto zařízení a s jeho provozním řádem. Pokud není stanoveno jinak, lze s odpady podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k

nakládání s odpady podle tohoto zákona určena (§ 12 odst. 2 zákona). „Nakládáním s odpady“ se přitom rozumí obchodování s odpady, shromažďování, sběr, výkup, přeprava, doprava, skladování, úprava, využití a odstranění odpadů [§ 4 odst. 1 písm. e) zákona], a „zařízením“ se rozumí technické zařízení, místo, stavba nebo část stavby [§ 4 odst. 1 písm. f) zákona]. Žalovaný tedy shledal, že žalobce skladováním zeminy na daném pozemku nakládal s odpady na místě (v zařízení), které k tomu nebylo podle zákona určeno, jelikož k tomu nedisponoval rozhodnutím krajského úřadu.

9. K porušení stanovené povinnosti ovšem dojde jedině tehdy, pokud se movité věci, s nimiž osoba nakládá, považují za odpad ve smyslu zákona o odpadech. Zemina a kamení bez nebezpečných látek přitom jsou v Katalogu odpadů uvedeny jako odpad pod číslem 17 05 04. Žalobce se však domnívá, že zbytkovou zeminu v projednávané věci za odpad považovat nelze, neboť podle § 3 odst. 5 zákona o odpadech *„[m]ovitá věc, která vznikla při výrobě, jejímž prvotním cílem není výroba nebo získání této věci, se nestává odpadem, ale je vedlejším produktem, pokud a) vzniká jako nedílná součást výroby, b) její další využití je zajištěno, c) její další využití je možné bez dalšího zpracování způsobem jiným, než je běžná výrobní praxe, a d) její další využití je v souladu se zvláštními právními předpisy a nepovede k nepříznivým účinkům na životní prostředí nebo lidské zdraví.“* Všechny tyto podmínky musejí být splněny současně. Na tom se ostatně shodují jak oba účastníci řízení, tak odborný článek (sic) „Možnosti nakládání s výkopovou zeminou z pohledu ČIŽP“ (srov. jeho první odstavec v kapitole „Odpadní výkopová zemina jako vedlejší produkt“) od Ing. L. K., pracovníka ČIŽP, zveřejněný v časopisu Odpadové fórum, ročník 19, číslo 3, na nějž se žalobce bez jakékoli bližší argumentace odvolává a jež i přes vysvětlení žalovaného nelogicky nazývá „metodikou ČIŽP“.
10. Jednou z podmínek pro klasifikaci movité věci jako „vedlejšího produktu“ tak je, že musí být zajištěno její další využití. Pojem „zajištění“ přitom nutně zahrnuje také obstarání příslušného povolení správního orgánu, pokud je k dalšímu využití vyžadováno. Pakliže uživatel při vzniku věci (ale dokonce ani při jejím použití) potřebným povolením nedisponuje, nelze hovořit o tom, že další využití věci „zajistil“.
11. Účastníci se shodují na tom, že návoz zbytkové zeminy na dotčený pozemek představoval terénní úpravu ve smyslu § 3 odst. 1 stavebního zákona, kterou se rozumí zemní práce a změny terénu, jimiž se podstatně mění vzhled prostředí nebo odtokové poměry, těžební a jim podobné a s nimi související práce, nejedná-li se o hornickou činnost nebo činnost prováděnou hornickým způsobem, například skladovací a odstavné plochy, násypy, závážky, úpravy pozemků pro zřízení hřišť a sportovišť, těžební práce na povrchu.
12. Podle § 80 odst. 3 písm. a) stavebního zákona rozhodnutí o změně využití území ani územní souhlas nevyžadují terénní úpravy do 1,5 m výšky nebo hloubky, o výměře do 300 m², na pozemcích, které nemají společnou hranici s veřejnou pozemní komunikací nebo veřejným prostranstvím.
13. Úvodem této části rozsudku soud nepřisvědčuje žalobnímu bodu, podle nějž žalovaný nezjistil množství použité zeminy a podle nějž je množství 3000 tun pouze výmyslem společnosti ALGON a.s. ČIŽP v rámci úkonů předcházejících kontrole odhadla (sic) množství odpadů řádově na desítky tun (záznam č. j. ČIŽP/44/2018/8523 z 16. 10. 2018). Jednalo se však vskutku jen o první odhad na základě dojmu z lokality, který mohl být skutečnosti značně vzdálen. Přibližné množství 3000 tun odpadu uvedl v rámci kontroly na místě 5. 11. 2018 sám žalobce, jmenovitě jeho starosta P. S., který o tom musel mít

z povahy věci nejlepší informace (srov. stranu 2 protokolu o kontrole č. j. ČIŽP/44/2018/9505 z 16. 11. 2018). Toto tvrzení o množství odpadu žalobce v průběhu řízení ani jednou nekorigoval, naopak je výslovně potvrdil (na příklad v odstavci 2 vyjádření z 27. 12. 2018). Žalobcovu nynější argumentaci, podle níž množství odpadu neodpovídá skutečnosti, tak soud považuje za účelovou. To tím spíš, že se opírá pouze o „vzdálenost mezi stromy cca 16 m“ (bez specifikace druhého rozměru) a nijak nepodložené tvrzení o výši zásypu 0,5 m. V každém případě však soud připomíná, že z hlediska posouzení protiprávnosti žalobcova jednání je stěžejní výměra pozemku zasažená terénními úpravami a nezáleží již tolik na tom, zda na ně bylo použito 80, 500, nebo 3000 tun odpadu; taková okolnost by teoreticky mohla mít význam toliko z hlediska závažnosti přestupku a výše pokuty. Takové její nezohlednění však žalobce nenamítá.

14. Hlavními spornými otázkami mezi účastníky řízení je právě to, zda terénní úpravy zasáhly terén o výměře do 300 m² a výšce do 1,5 m a zda má dotčený pozemek společnou hranici s veřejnou pozemní komunikací.
15. Ohledně výšky terénních úprav je podle názoru žalovaného „stěží představitelné“, že by v území bývalého dobývacího prostoru výška rekultivační zeminy nikde nepřesáhla 1,5 m. Takto obecné tvrzení však soud považuje s ohledem na naprostou absenci jakýchkoli informací o stavu pozemku před navezením zeminy ve správním spisu pouze za spekulativní. Ani samotná existence jakéhokoli dobývacího prostoru na dotčeném pozemku v neupřesněné době v minulosti ostatně není ve správním spisu nijak podložena. Výška terénních úprav nebyla ve správním řízení prokázána.
16. Pokud jde o výměru zasažené části pozemku, žalovaný svůj závěr o překročení limitu 300 m² postavil za prvé na výpočtu vycházejícího z hmotnosti zeminy 3000 tun a indexu objemu materiálu na jeho hmotnost o hodnotě 1,5 (= 1 m³ zeminy váží 1,5 tuny), maximálně 2,2 v závislosti na jejím složení a vlhkosti. Jako zdroj těchto hodnot žalovaný uvedl „údaje uvedené na jednotlivých webových stránkách nalezených na internetu při zadání předmětné problematiky“ (str. 5 napadeného rozhodnutí), aniž by obsah těchto neidentifikovaných internetových stránek jakkoli zachytil do správního spisu a umožnil tak kontrolu svého výpočtu. Ten tak nemá oporu ve spisovém materiálu a nemůže obstát. Za druhé svůj dílčí závěr odůvodnil odkazem na ortofotomapu a fotodokumentaci založenou ve složkách č. 3 a 4 správního spisu, z nichž podle jeho názoru překročení stanovené výměry „jasně vyplývá“. S tím se soud nemůže ztotožnit, neboť zasažená plocha není v ortofotomapě dostatečně přesně a určitě vyznačena, a především nejsou nijak vypočteny její rozměry, a totéž platí o fotografiích přímo z terénu, u nichž navíc nelze získat spolehlivou představu o vzdálenostech. Jiným způsobem část pozemku zasažená terénní úpravou ve správním spisu specifikována není.
17. Žalobce tvrdil, že se zemina nachází na výrazně menší ploše, než odpovídá části vyšrafované v ortofotomapě založené ve správním spisu, a předložil vlastní ortofotomapu Ž. Jelikož skutková zjištění této okolnosti provedená správními orgány vzbuzovala v soudu pochybnosti, rozhodl se odstranit tyto nejasnosti při jednání a v menší míře doplnit dokazování (k tomuto postupu srov. rozsudek NSS č. j. 10 As 283/2019-36 z 5. 12. 2019, zejména jeho bod 11). Vyhověl žalobcovu důkaznímu návrhu a provedl také některé jiné než účastníky řízení navržené důkazy, k tomu podrobněji v části III. tohoto rozsudku. Účastníci řízení se při jednání – také pomocí zákresů do fotomapy A ortofotomap B a C – shodli na části pozemku, na níž byla zemina nepochybně uskladněna, a toto tvrzení soud tedy považuje za nespornou skutečnost, o níž nemá žádný důvod pochybovat. Naproti

tomu z ortofotomapy D předložené žalovaným soud nepovažoval za dostatečně spolehlivě zjištěné, že veškeré světlejší části tvoří právě navezená zemina, neboť na rozdíl od nesporné plochy nacházející se mezi stromy na západ netvořily souvislý povrch a ani barva nebyla zcela shodná. Následným dokazováním pomocí nástroje Marushka soud zjistil, že účastníky shodně označená plocha má výměru 390,57 m² (ortofotomapa E).

18. Žalobní bod, podle nějž byly terénní úpravy provedeny na ploše menší než 300 m², tak není důvodný. (Ačkoli výměra zjištěná dokazováním před soudem pravděpodobně není zcela přesná, k překročení limitu stanoveného stavebním zákonem očividně došlo).
19. Soud přisvědčuje žalovanému rovněž v tom, že pozemek parc. č. 128 má na dvou stranách společnou hranici s veřejnou pozemní komunikací. Z katastrální mapy č. 1. 11 ve složce č. 2 správního spisu je zřejmé, že pozemek na své severovýchodní straně sousedí s pozemkem parc. č. 469/1, jež podle výpisu z katastru nemovitostí (složka č. 17 správního spisu) vlastní Česká republika, Státní pozemkový úřad a zapsaný způsob využití je „ostatní komunikace“, tedy místní nebo účelová komunikace. Ze severní strany se pak do něj částečně zasouvá pozemek parc. č. 464/1, jenž je podle výpisu z katastru nemovitostí ve vlastnictví žalobce a jeho způsob využití je taktéž „ostatní komunikace“. Z ortofotomapy ve složce č. 1. 3 spisu pak je zřejmé, že oba tyto pozemky ve tvaru pozemních komunikací také svým vzhledem odpovídají místní nebo účelové komunikaci.
20. Tento závěr žalovaného tak má podle názoru soudu oporu ve správním spisu. Žalobce jej ve správním řízení nijak nezpochybil, přestože byl vyjádřen již v rozhodnutí ČIŽP (str. 6), a poprvé tak učinil až v žalobě. Své výhrady však směřoval pouze vůči komunikaci na pozemku parc. č. 469/1, a to jen v tom duchu, že vede na soukromém pozemku a že je místy neschůdná. Žádné z těchto tvrzení však nijak nedoložil. První z nich naopak odporuje obsahu spisového materiálu a kromě toho přehlíží, že veřejně přístupná komunikace se může nacházet i na soukromém pozemku (rozsudek NSS č. j. 6 As 213/2015-14 z 30. 11. 2015). Ani v tomto ohledu tedy není napadené rozhodnutí nezákonné.
21. Lze shrnout, že žalobce potřeboval k předmětným terénním úpravám rozhodnutí o změně využití území nebo územní souhlas, jímž nedisponoval. S tím žalobce nesouhlasil a již ve správním řízení předložil vyjádření stavebního úřadu Luby č. j. 0225/19/EZá z 16. 1. 2019, podle nějž *„terénní úpravy provedené na uvedené části pozemkové parcely dle § 80 odst. 3 písm. a) zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, rozhodnutí o změně využití území ani územní souhlas nevyžadují.“* Z tohoto vyjádření však není zřejmé, na základě jakých podkladů bylo učiněno, a především není vůbec nijak odůvodněno. Pro žalovaného nepředstavuje takové vyjádření závazný právní názor, a s ohledem na absenci odůvodnění jej nemohlo přesvědčit ani svými argumenty. Zároveň žalovaný správně posoudil, že nemohlo založit v žalobci dobrou víru v zákonnost jeho postupu, neboť bylo vydáno až několik měsíců po ukončení jednání, za něž byl žalobce napadeným rozhodnutím potrestán. Své tvrzení, že obdobné stanovisko obdržel již dříve ústní formou, žalobce nekonkretizoval, nijak nedoložil, a existenci dřívějšího dobrozdání nenaznačuje ani samotné vyjádření z 19. 1. 2019, proto k němu soud nemůže přihlídnout.
22. Jelikož žalobce nedisponoval oprávněním potřebným pro provedené terénní úpravy, nelze o použitém materiálu uvažovat jako o vedlejším produktu ve smyslu § 3 odst. 5 zákona o odpadech. (Stranou soud nechává otázku splnění dalších podmínek tohoto ustanovení, na příklad zda vůbec šlo o movitou věc vzniklou při výrobě, neboť jejich splnění nebylo

předmětem správního řízení). Naopak šlo o odpad, s nímž mohl žalobce nakládat popsáním způsobem jen na základě rozhodnutí krajského úřadu podle § 14 odst. 1 téhož zákona. Ani tím však žalobce nedisponoval.

23. Žalobce dále vytkl žalovanému (a v odvolání ČIŽP), že nedisponovali stanoviskem krajského úřadu k této otázce. Takový požadavek nemá v právních předpisech oporu. Mezi pravomoci ČIŽP podle zákona o odpadech patří mimo jiné kontrola povinností v oblasti odpadového hospodářství ze strany obcí a projednávání přestupků podle § 66 odst. 2 až 5 a 7 zákona o odpadech [§ 76 odst. 1 písm. a) a c) tohoto zákona]. ČIŽP – stejně jako žalovaný, jenž její rozhodnutí přezkoumává – tak je oprávněna sama si zodpovědět všechny právní otázky relevantní z hlediska vyvození odpovědnosti za porušení povinnosti při nakládání s odpady, a za tím účelem je také personálně i hmotně vybavena. To správní orgány učinily, a soud se s jejich právním názorem ztotožnil. Žádné stanovisko krajského úřadu ke svému rozhodnutí nepotřebovaly, proto zřejmě ani neexistovalo, což uvedl již žalovaný v napadeném rozhodnutí, a ani žalobce žádný takový dokument nepředložil.
24. Nakonec soud nepřisvědčil ani námitce, že vytýkaným jednáním nebylo ohroženo ani poškozeno životní prostředí, neboť v opačném případě by ČIŽP byla nařídila žalobci předmětnou zeminu z pozemku odstranit. Žalovaný na straně 8 svého rozhodnutí vysvětlil, že skutková podstata daného přestupku chrání nejen životní prostředí v konkrétní lokalitě, ale také zájem na tom, aby tok odpadů probíhal pouze kontrolovaným způsobem, a tedy v rámci legálního systému odpadového hospodářství, a nikoli mimo něj. Jelikož terénními úpravami nebylo životní prostředí přímo poškozeno (nebylo znečištěno kontaminujícími látkami), nebylo nezbytné navezený odpad odstraňovat. To však neznamená, že nebyly ohroženy jiné zákonem chráněné zájmy.

V. Závěr a náklady řízení.

25. Žalobce nakládal s odpadem (přibližně 3000 tunami zbytkové odpadní zeminy) způsobem, jenž vyžadoval povolení příslušného krajského úřadu, aniž by takovým rozhodnutím disponoval: konkrétně provozoval zařízení k využívání nebo odstraňování odpadu. Žalobcova obrana, že se nejednalo o odpad, nýbrž o jinde využitý vedlejší výrobek, nemohla obstát už jen proto, že žalobce neměl zajištěný potřebný souhlas k využití zeminy pro terénní úpravy na pozemku parc. č. 128 v k. ú. Lomnička u Plesné, k nimž ji následně použil. Tohoto souhlasu je přitom dle § 80 odst. 3 písm. a) stavebního zákona třeba pro každou terénní úpravu přesahující výměru 300 m² nebo provedenou na pozemcích, které mají společnou hranici s veřejnou pozemní komunikací, jako tomu bylo v nynější věci. Žalobce tak naplnil znaky skutkové podstaty přestupku dle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech. Přestože odůvodnění napadeného rozhodnutí trpělo některými závažnými nedostatky a některé dílčí závěry žalovaného nemají oporu ve správním spisu, rozhodnutí jako celek v testu zákonnosti ob stojí, a soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. srpna 2022

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu